

Dins la gran olla del canvi climàtic

Text > GERARD BAGUÉ, director

Que caiguin del cel pedres com punys amb una violència capaç de matar una criatura, d'esmicolar teulades, d'abonyegar cotxes i de trencar els parabrises marca un punt de no retorn i suposa una seriosa alerta dels imminents i devastadors efectes del canvi climàtic. En temps ancestrals, una precipitació semblant seria percebuda com un inequívoc avís del més enllà i s'organitzarien danses tribals i sacrificis per aplacar la ira dels déus. Aquí el fet va ser notícia uns quants dies, carnassa de xarxes socials a partir dels vídeos i les fotos de les patates de gel, però mesos després de la virulenta tempesta de pedra que va caure sobre la Bisbal el dimarts 30 d'agost, encara es poden veure operaris feinejant per molts teulats del poble i la rodalia. Els veïns es posaven les mans al cap del mal que els havia caigut del cel en només uns minuts, però tendim a oblidar de pressa les desgràcies que afecten els altres, encara que tinguem molts números perquè tard o d'hora ens toquin a nosaltres. Molts dies encara es veu més gent pels teulats (els paletes no donen l'abast i les reparacions s'han endarrerit) que passejant pels carrers. El món cap per avall. No estem preparats arquitectònicament, emocionalment ni legalment. I si no, que ho preguntin als que encara tenen litigis oberts amb les companyies asseguradores.

El clima pot capgirar la vida de la gent. I tot plegat només acaba de començar. La sequera serà cada vegada més pertinaç, per utilitzar un terme que es va popularitzar durant el franquisme. En aquest número parlem de les aigües subterrànies, una font de vida tan oblidada com essencial per al nostre futur. Els nivells dels aqüífers baixen mentre creix la contaminació. Els estius es faran cada any més llargs i abrusadors i els hiverns, més esquifits. Les altes temperatures de tardor permetran, finalment, allargar la temporada turística. Quin trist consol! Però molts cultius seran impracticables: ja n'hi ha molts que parlen de la fi de la vinya. El nivell del mar s'enfilirà i la primera línia de costa es resistirà a retrocedir. No es planificarà una retirada ordenada, com tampoc s'ha planificat una alternativa als combustibles fòssils. L'ús dels aires condicionats anirà creixent de manera exponencial, sense que la producció d'energia fotovoltaica o eòlica permeti abastir-los. Els més optimistes han vist en la transició verda una esclatxa per aconseguir la independència energètica i desconnectar-nos de les grans corporacions i oligopolis, però els poderosos ja treballen per canviar-ho tot per tal que tot continuï igual.

Ens recordem de santa Bàrbara quan trona. I quan troni, ja tindrem la pedregada a sobre. Els avisos seran cada vegada més evidents, més dolorosos, però no serviran per fer girar la nau. Sempre que la culpa es pot repartir i democratitzar entre molts, resulta que no hi ha veritables culpables. Sempre hi ha qui contamina més que jo, qui gasta més aigua que jo, qui malbarata més energia que jo. Moltes empreses i estats s'apunten a aquest argumentari: «Qui contamina és la Xina! Quan ells redueixin les emissions ja ho farem nosaltres». I així, anem fent bullir entre tots la gran olla del canvi climàtic, on acabarem escaldats.

>> (Foto: GERARD BAGUÉ)